

בעזה ש"ת

מים עמוקים עצה כלב איש ואיש תבונה ידולה
סטריקור

עצה ותבונה

דברי תורה
מכ"ק מרן אדמו"ר זצלה"ה
'עומק לב'

שיעורים ושיחות קודש
מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
'מים עמוקים'
'דולה התבונה'

פרשת שמיני - החודש תשפ"ד

מכון זכור
לאברהם
סטריקוב

קובץ ק"א

ערש"ק
פרשת שמיני - החודש
תשפ"ד

לתרומות והנצחות:
052-7620204

לקבלת הגליון בדוא"ל:
a609200101002@gmail.com

יו"ל ע"י

רחוב דוד 32 ירושלים

ניתן להאזין לשיעורי
כ"ק מודן אדמו"ד שליט"א
מדי ליל שישי בשידור חי
במערכת 'קול סטודיו'
מס' 072-3371263 שלוחה 4.
כמו כן ניתן להאזין לאחר השיעור
ובן בקו שיעורי כ"ק מודן
אדמו"ד שליט"א בקול הלשון
מס' 073-2951269 שלוחה 1.

בס"ד

תשיית לדאשו עטרת פי

בהערצה ובהערכה אנו משגרים טנא מלא ברכות קדם
ידידינו איש חי ורב פעלים, ידיו רב לו בעצה ובמעש בכל
צרכי קהילתינו הקדושה בכלל ובפרט, דולה ומשקה מתורת
רבותינו זצ"ל ויבלחט"א כ"ק אדמו"ד שליט"א, ה"ה

הרה"ח ר' אלימלך רפפורט שליט"א

הנושא על שכמו את מפעל ההוצאה לאור 'עצה ותבונה'

לדגל יום שמחת לבו – שמחת לבנו בהופעת גליון ה"מאה"

ארשת שפתינו יערב לפני קל דם ונשא שיזכה רבות בשנים
להיות ממזכי הדבים ולהפיץ תורת רבוה"ק מתוך שלזות
הנפש ובריאות איתנה, עץ חיים היא למחזיקים בה, ויזכה
לאריכות ימים ושנים טובות מתוך בריות גופא ונהורא
מעליא, וירווה רוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח, תורה וגדולה
יתאחדו על שולחנו.

המברכים מקרב לב

חבורות האברכים חבורות הבחורים
ירושלים - ב"ב - ביתר ישי"ק - ישי"ג | ירושלים - ב"ב

שמיני

זאת החיה אשר תאכלו וגו' (יא, ב).

ברוב השנים קוראים פרשת שמיני
לאחר הפסח, ומתאמרה שרומז

למה שהוצא (באר היטב או"ח ריש סי' תמו)
בשם האריז"ל שהנזהר ממשהו חמץ
ניצל בכל השנה ממאכלות אסורות (כן
הביא בשו"ת תירוש ויזהר סי' לט בשם אחרונים
לצאר דברי האריז"ל), ולכן קוראים לאחר

הפסח את הפרשה של מאכלות אסורות,
כי מכה הפסח זוכים לזהירות צדינים
אלו.

ובבהאי שתא שקוראים פרשה זו לפני
הפסח, י"ל ג"כ עד"ז, שהרי
בתקופה זו עוסקים בהשתדלות להינצל
ממשהו חמץ בפסח הצעל"ט, שזוה תלוי
הזהירות ממאכלות אסורות.

פרשת החודש

קוראים פרשת החודש, שזה נאמרו
הלכות קרבן פסח, ותכלית
הקריאה היא כדי להזהיר על דינים אלו
שני שזעות קודם החג. ובאמת
שמפרשה זו נלמד ששאלין ודורשין
בהלכות הפסח קודם הפסח שתי שזעות
כרש"ג דס"ל הכי, וכדאיתא בגמרא
(פסחים ו.): "שאלין ודורשין בהלכות
הפסח קודם הפסח שלשים יום ר'

שמעון בן גמליאל אומר שתי שזעות
וכו', מאי טעמא דרש"ג שהרי משה
עומד בראש החדש ומזהיר על הפסח
שנאמר (שמות יב, ב) 'החדש הזה לכם
ראש חדשים', וכתיב (שם, פסוק ג) 'דברו
אל כל עדת ישראל לאמר צעשור לחדש
הזה ויקחו להם איש שה לצית אבות'
וגו". וי"ל שמדין זה הוא קריאת פרשת
החודש כשתי שזעות קודם הפסח,

לשאל ולדרוש מהלכות הפסח (ראה רוקח סי' רמ"א וכלבו סי' מו).

אמנם יש להצין מדוע תיקנו חז"ל לקרוא את הפרשה דווקא בשבת, ולפי פשוטו היה אפשר לומר שזהו משום ששבת הוא זמן כנופיא שבאים כולם לבתי כנסיות ואז ישמעו כולם את ההזרה על דיני הפסח, וכן הוא לעניין כל הארבע פרשיות שקוראים אותם בשבת.

אבן נראה לבאר בעומק יותר שייכות יום השבת דווקא לקריאת פרשת החודש, כי הוא מסוגל ביותר לקבל צו הכח להשיג ולהתעורר לעניין הפסח, והיינו כי הנה השבת עניינה זכר ליציאת מצרים, וזהו הטעם שניתן למנוחת בשבת בדברות שניות (דברים ה, י"טו) "שמור את יום השבת לקדשו, וגו', וזכרת כי עזר היית בארץ מצרים וינאך ה' אלקיך משם ציד חזקה וצורע נטויה על כן לוך ה' אלקיך לעשות את יום השבת", וחובה להזכיר זאת בקידוש היום וכמו שאמרו בגמרא (פסחים ק"ז:) "לריך שיזכיר יציאת מצרים בקידוש היום כתיב הכ"ה (דברים טו, א) 'למען תזכור את יום', וכתב התם

(שמות כ, ח) 'זכור את יום השבת לקדשו'". וממילא שייך שפיר עניין השבת לעניין הפסח.

ומצאנו נד השווה צין מנוחת השבת למנוחת קרבן פסח, שאומות העולם הופקעו ממנוחת אלו זייחוד, ואף שלכל התורה והמנוחת אין לנכרי שייכות ואחיזה כלל, וכן אסור ללמדו תורה (תגיגה יג.) כיוון שאינו ראוי לה, מ"מ בשני מנוחת אלו יש אזהרה מיוחדת שלא יקיימם הנכרי, וכדאיתא בגמרא (סנהדרין נח:) "עוצד כוכבים ששבת חייב מיתה שנאמר (בראשית ח, כב) 'ויום ולילה לא ישבותו' ואמר מר אזהרה שלהן זו היא מיתתן". הרי שהוא מופקע לגמרי ממנוחת השבת עד שאם שבת הרי הוא מתחייב בנפשו.

ובן בקרבן פסח, שנאמר זה לאו מיוחד שלא יהיה לנכרי חלק זה, כדכתיב (שמות יב, מג) "כל בן נכר לא יאכל צו", וצפשוטות מצואר בגמרא (פסחים ג:) שהרגו על דבר זה, צמעשה ד"ההוא ארמאה דהוה סליק ואכיל פסחים צירושלים", עד ש"צדקו צתריה ואשכחיהו דארמאה הוא וקטלוהו",

וככל הנראה שרצי יהודה צן בתירא ששמע מן הנכרי שאכל את הפסח לא היה צידו להרגו שם צנאיצין, ולכן הוצרך לסבב באופן זה שאמר לו שיצקש מן האליה וכו' ואז גילו שהוא נכרי והרגוהו צירושלים (ראה במונחת חינוך (מנחה יד א"ו"ג) שציאר מה שחייצוהו מיתה לדעת המ"ג שהאיסור הוא על הגוי ואזהרתן זו היא מיתתן, אמנם לדעת הרמב"ם שהאיסור הוא על ישראל המאכיל ציאר שאפשר ומלאו שעצר על ז' מצוות ב"נ, ועוד ציאר שהרגוהו משום גזל ממון גבוה).

ובוודאי שגם כשצוצת העכו"ם, או אוכל מן הפסח, אין לו צוה קיום מצוה, וכן בכל המצוות, כי אין לו שום שייכות לתורה ומצוותיה, ומ"מ צעני מצוות אלו הופקע הגוי עד כדי כך שאם מקיימם הוא חייב מיתה.

והנה בקרבן פסח יש שני לאווין, 'כל צן נכר לא יאכל צו', ועוד "וכל ערל לא יאכל צו" (שם, מח). ומלאנו ששני אלה יש ג"כ צעצת, כמו שאומרים (תפילה

שחריית של שצת) "ולא נתתו ה' אלקינו לגויי הארצות, ולא הנחלתו מלכנו לעוצדי אלילים, גם צמנוחתו לא ישכנו ערלים, כי לעמך ישראל נתתו צאהצה לזרע יעקב אשר צם צחרת", הרי שגם כאן נאמר שני עניינים אלו, גויים ועכו"ם, וערלים, כדרך שנאמר בקרבן פסח".

ובביאור מה שהורחקו העכו"ם כ"כ דווקא משני מצוות אלו, י"ל ששניהם נתייחדו שיש צהם את הכח לעקור עצודה זרה וכפירה, שהשצת היא עדות על צריחת העולם צהיותה 'זכר למעשה צראשית', וזהו יקוד האמונה היפך ע"ז. ולכן צכל שצת יש כח לעקור ולשרש את הע"ז, וכן קרבן פסח הוא ההיפך מעצודה זרה, וכמו שדרשו חז"ל (מכילתא הוצא צרש"י) עה"פ (שמות יב, ו) "משכו וקחו לכם", "משכו ידיכם מאלילים וקחו לכם לאן של מצוה".

ולבן וודאי שצמצוות אלו אין שום חלק ונחלה לעוצדי עצודה זרה, כי כל עניינם הוא לעקור ולשרש את העצודה זרה, וכדי לזכות לקיומם צריך ג"כ

(א) אמנם בקרבן פסח הלאו ד'וכל ערל לא יאכל בו' בא לאסור גם על ישראלים ערלים, ומה שנאמר בשבת 'לא ישכנו ערלים' מכוון בפשטות על ערלי עכו"ם (אמנם ראה בפירוש עיון תפילה שם), וכוונת רבינו רק לדמות הלשונות.

הקדמה של ציעור וניתוק גמור משייכות
 לע"ז, וכאמור גצי קרצן פסח 'משכו
 וקחו לכם', וכן לעניין מנאות השבת, ורק
 אז אפשר לקיימם, ושוב חוזרים ומקבלים
 מן המנאות תוספת כח להתגבר על כל
 שמץ של ע"ז וכפירה. אבל עובדי עבודה
 זרה וודאי שאינם שייכים כלל למנאות
 אלו, ולכן הוזהרו על זה כ"כ.

ועב"פ לדרכינו למדנו שהשבת והפסח
 אולן כהדדי, ושייכים צעניינם,
 ולכן שפיר קוראים פרשת החודש דייקא
 בשבת, כי בשבת יש התעוררות מיוחדת
 לחזק האמונה ולשרש הכפירה מכל וכל,
 ועי"ז אפשר לזכות להקריב קרצן פסח
 כדבעי.

דולה התבונה

הקדמת מצוות קידוש החודש למצוות הפסח -

ע"י ההכנעה זוכים לאור העליון

קידושא רבה שב"ק פרשת תזריע - החודש תשע"א

בישמח ישראל (פרשת החודש, א) הביא מאמר המדרש (שיה"ר ד, יט) "רבנן אמרי 'קול רודי הנה זה בא' (סיר השי"ס ג, ח) זה משה, בשעה שבא ואמר לישראל בחדש הזה אתם נגאלין, אמרו לו, משה רבינו היאך אנו נגאלין וכל מצרים מטונפת מעבודת כוכבים שלנו, אמר להם הואיל והוא חפץ בגאולתכם אינו מביט בעבודת כוכבים שלכם אלא 'מדלג על ההרים' (סס) ואין 'הרים' אלא עבודת כוכבים היך מה דאת אמר (הושע ד, יג) 'על ראשי ההרים יזבחו ועל הגבעות יקטרו', ובחדש הזה אתם נגאלים שנאמר (שמות יב, ג) 'החדש הזה לכם'."

ולבאורה יש להבין מה תשובה היא זו 'הואיל והוא חפץ בגאולתכם אינו מביט בעבודת כוכבים שלכם', ואיך באמת ייתכן שיזכו לגאולה כאשר הם בשפל המצב למאוד עד שכל מצרים מלאה בע"ז שלהם. ומבאר בשם אביו מרן אדמו"ר הזקן מאלכסנדר זי"ע, שהגאולה באה ממקום עליון עד מאוד שאין שם שליטת הדינים כלל, ושייך לרחם ולגאול גם מי שהוא במדרגה שפלה ביותר ואין שום זכות בידו. וזהו 'הואיל' והוא 'חפץ בגאולתכם', 'הוא' דייקא דהיינו אותה מדרגה עליונה ששם יש רק אור הקב"ה בכבודו ובעצמו ולית שולטנא אחרא וכל שולטני רוגזין ומארי דדינא אין להם שם מקום כלל, וכיוון שממקום עליון זה באה הגאולה לא הביט הקב"ה און ביעקב ולא יראה עמל בישראל ולאן בזכותא תליא מילתא.

וממשיך הישמח ישראל, שכן הוא בכל שנה ושנה בבוא הזמן הזה, חודש ניסן שעליו אמר משה 'בחודש הזה אתם נגאלים', שמתעורר בו שוב הארת המדרגה העליונה ההיא, בבחינת 'הוא', השפעת הסדים ורחמים בלי שום תערובות דין ח"ו כלל, ואף אם אין האדם ראוי לזה, מ"מ כיוון שבא ממקום גבוה ונעלה כל כך אין ההשפעה תלויה כלל בזכויות המקבלים. - וכמאמר רבינו הק' מוזארקא זי"ע (סוגא ציסמח ישראל שס, 3) על דברי הפייטן (מוסף לפרשת הסודש) "החודש אשר ישועות בו מקיפות", שהוא מלשון "החנוני מקיף" (אצוט ג, טו), והיינו שהקב"ה משפיע ישועות בחודש זה בהקפה גם כשאין ביד האדם זכויות להשיב תמורת ההשפעה, וזאת על סמך שאח"כ בימי הספירה ישלם ויחזיר הקפותיו ויתעלה בעבודתו יתברך כראוי.

אמנם מ"מ מוסיף בישמח ישראל שם שאף שהשפע בא ממקום עליון זה באתערותא דלעילא גם כשאין לאדם שום זכות, צריך עכ"פ להתעורר קצת באתערותא דלתתא, כי הכלל הוא (זוה"ק א, פ.מ.) שע"י האתערותא דלתתא נמשך האתערותא דלעילא, וכן במצרים שהשפע נמשך ממקום העליון הרי זה בא דווקא ע"י אתערותא דלתתא, כמו שנאמר (שמות 3, כג) "ויאנחו בני ישראל מן העבדה ויזעקו ותעל שועתם אל האלקים מן העבדה", ורק אז זכו שתופיע עליהם באתערותא דלעילא השפעה נשגבה זו, שע"ז נגאלו, וכמו שנאמר שם (פסוק כד) "וישמע אלקים את נאקתם ויזכר אלקים את בריתו את אברהם את יצחק ואת יעקב".

והאופן שזכו לזה שיצעקו אל הקב"ה מקרב לבם באמת ובתמים, היה עי"ז גופא שהיו בהכנעה ובשפלות אמיתית כיוון שידעו שכל מצרים מטונפת מעבודה זרה שלהם כדברי המדרש, ומזה באו לצעקה אמיתית מקרב לב, ועי"ז זכו להשפעה העליונה באתערותא דלעילא. וכן בכל שנה ושנה צריך ג"כ לעורר מקודם האתערותא דלתתא, והוא בעיקר ע"י הכנעה ושפלות אמיתית, שידע האדם בעומק לבו שהוא לבדו אינו כלום וכולו מלא בחטאים ופשעים מכף רגל ועד ראש אין בו מתום, ואינו ראוי להשיג מאומה, ועי"ז יושפע עליו השפע הגדול אף שאינו ראוי כדאי.

ומוסיף שם עוד, שהעצה היעוצה לבא לשפלות אמיתית היא ע"י אחדות, שמתאחד עם כל ישראל כאיש אחד בלב אחד, ועי"ז יודע שהוא לבדו אינו כלום רק ביחד עם כלל ישראל יש לו איזו אחיזה, עכתו"ד הק'.

ובזה יש לפרש הטעם שקוראים בפרשת החודש גם הפסוק 'החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה', שלכאורה הואיל וכל מה שקוראים פרשה זו הוא כדי לידע ולהודיע סדר הפסח ככל משפטיו וחוקותיו, ופסוק זה הוא עניין בפני עצמו ואין לו שייכות למצוות הפסח, ומדוע קוראים אותו ג"כ בשבת זו. ולא עוד אלא שהקריאה נקראת על שם פסוק זה 'פרשת החודש', ולכאורה מן הראוי היה שהשם יורה על עיקר עניינה שהוא מצוות חג הפסח.

ועפ"י דברי הישמח ישראל י"ל שהנהגה ישראל נמשלו ללבנה, אשר לכן הם מונים אליה (סוכה כט.), וכן אומרים בברכת הלבנה "וללבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן שהם עתידים להתחדש כמותה ולפאר ליוצרים על שם כבוד מלכותו". וסדר חידוש הלבנה הוא שבאמצע החודש היא במלואה ועד גמר החודש היא הולכת ונפחת עד שכלה לגמרי, ואז יש מולד שהיא נולדת מחדש והולכת וגדלה עד שחוזרת להיות במלואה באמצע החודש, וכן חוזר חלילה תמיד. וכן הוא אצל בני"י, שכאשר הם מתמעטים בהכנעה ושפלות אמיתית ומבטלים עצמם לגמרי, אז זוכים למולד, להיוולד מחדש ולקבל השפעה גדולה ממקור הרחמים והרצון במקום שאין בו שליטת דינים כלל.

א"כ נמצא שעניין קידוש החודש, שהוא כשרואים את מולד הלבנה המתחדשת אחר שהייתה בבחינת אין, הוא ההכנה הראויה לחג הפסח, להקטין עצמו להיות כאין וכאפס, ועי"ז יזכה לבסוף להיוולד ולגדול ולזכות לכל ההשפעות הרוחניות ממקור העליון הנשפעים בחג הפסח, ושפיר שייכא מצוות קידוש החודש לעניין חג הפסח, ולכן קוראים פסוק זה קודם קריאת פרשת מצוות הפסח, וכל הפרשה נקראת על שמו, כי זהו עיקר ההכנה לזכות לקדושת חג הפסח.

יעזרנו ה' שנזכה להכנה ראויה והכנעה אמיתית ולזכות עי"ז לכל ההשפעות הקדושות העליונות העתידות להתעורר בחג הבעל"ט, ולהיוושע בתשועת עולמים עוד בהאי שתא במהרה בימינו.

הקדמת מצוות קידוש החודש למצוות הפסח – הכנה לתיקון השלם

רעוא דרעוויין, שב"ק פרשת תזריע – החודש תשע"א

בפרשת החודש (שמות יג, ז) "החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה", ועניינו כמו שכתבו מוני המצוות (ספמ"ז לרמז"ס מ"ע קנג ועוד) שהיא מצוה על ישראל לקדש החדשים עפ"י הראיה, וכמו שפירש רש"י כאן שהראה לו הקב"ה למשה באצבע את הלכנה ברקיע, ואמר לו כזה ראה וקדש.

ובשם משמואל^א (ויקרא מרע"ד, ד"ה הסודט) הקשה למה נאמרה מצוה זו קודם וסמוך למצוות חג הפסח, דמה עניין זה לזה, הלא גם לפני שקידשו החדשים עפ"י הראיה ועפ"י בית דין היה חשבון של חדשים ויכלו לחוג את חג הפסח בסדר הזה ג"כ, ומזה שנצטווה ע"ז משה דווקא קודם מצוות הפסח נראה שיש למצוה זו איזה שייכות לפסח וליציאת מצרים, וצ"ב. עוד הקשה מדוע נקרא 'קידוש החודש', הלא אין זה אלא קביעת חדשים וזמנים ומה 'קידוש' יש בזה.

עוד יש להבין מה שחז"ל במדרשם השגיבו למאוד מעלת בני"ש שזכו למצוות קידוש החודש, וצ"ב מה גודל המעלה של קידוש החודש ע"פ ראיית הלכנה, ומה היה חסר אם היו מונים את החדשים כמו שמנו עד עת יציאת מצרים.

ובביאור העניין כתב שם השם משמואל באריכות, ותו"ד בקיצור הנוגע לעניינינו, עפ"י מה שאמרו חז"ל (סוכה כט). "ישראל מונין ללכנה", ובברכת הלכנה אומרים "עטרת תפארת לעמוסי בטן שהם עתידים להתחדש כמותה", שישראל הם בדוגמת הלכנה, וכן איתא במדרש (שמו"ר טו, כז) עה"פ 'החודש הזה לכם', "שאתם כמותה". והעניין בזה, שהלכנה אין לה אור מעצמה, וכל מה שמאירה לארץ הכל הוא רק מה שמקבלת מאור השמש, וכלשון שהובא בספרים (זוה"ק ט, קפ"א). "סיהרא דלית לה מגרמה כלום", שכל אורה הוא רק מה שמשתקף בה אור החמה, ומזה נגרם מה שהלכנה מתמלאת ומתחסרת כסדר, שבאמצע החודש היא כנגד החמה ומשתקף עליה אור החמה בשלימות, ואח"כ כבר איננה נגד החמה במכוון, ולכן מתמעט אורה,

וכן כל יום הולכת ומתרחקת מן החמה וכנגד זה מתמעט אורה יותר ויותר עד סוף החודש שאז מתכסה לגמרי, ומיד אח"כ שוב מתחילה לחזור אל פני החמה ואז שוב חוזר ומתגלה אורה. עוד זאת נמצא לפעמים שיש ליקוי חמה, והיינו שהארץ הוא כוכב אחר מבדיל בין החמה ללבנה ובוזה נכהה אור הלבנה, והכל הוא מפני שאין לה אור בפני עצמה ומקבלת את האור רק מן החמה.

ובנ"י הם דומים ללבנה בזה, שכל חיותם וקיומם הוא רק ע"י שדבקים בהקב"ה, ואין להם אור וחיות מעצמם רק מקבלים את הכל מהקב"ה, ואם יש ח"ו הפסק ופירוד בדביקותם של ישראל לאביהם שבשמים אין להם חיות וקיום כלל. ושני עניינים יש בזה, האחד, שיש כסדר עליות וירידות כדרך הלבנה שמתמעטת ומתמלאת כסדר, ועניין זה מכונה בספר הישר לרבינו תם (שעניו) "ימי האהבה וימי השנאה". והשני, שע"י העוונות והפגמים ר"ל נפסק האור וההשפעה לבנ"י והוא כדוגמת ליקוי הלבנה שנכנס איזה דבר בין החמה ללבנה ומסתיר את אורה.

משא"כ אומות העולם אין חיותם וקיומם תלוי כלל בדביקותם בהקב"ה, ועל דרך מאמר רבינו הק' מדהר"י מווארקא זי"ע על מה שקילל הקב"ה את הנחש (נראשית ג, יד) "ועפר תאכל כל ימי חיידך", ואיתא בגמרא (יומא עה.) "עולה לגג מזונותיו עמו יורד למטה מזונותיו עמו", וקשה דא"כ אין זה קללה אלא ברכה, שתדיר מצויים לו מזונותיו. ואמר הרה"ק מווארקא דאדרבה זה עיקר הקללה, שאמר הקב"ה לנחש קח לך מזונותיך לכל ימך ואיני חפץ לראות פניך, וזאת היא הגדולה שבקללות. וכן הוא אצל אוה"ע שאמר להם הקב"ה איני רוצה שום שייכות עמכם וקחו לכם כל מה שתמצו תמיד. משא"כ ישראל עם קרובו רוצה שיהיו תלויים וקשורים בו יתברך ויהיה להם שייכות עמו ויוכרחו להידבק בו, ולכן עשה כך שבלא דביקותם בו תיפסק כל שפעם.

והנה אמרו חז"ל (מולין ס:) שבעת בריאת העולם היו השמש והירח שווים, כמו שנאמר (נראשית א, טו) "את שני המארת הגדלים", אלא שבאה הירח ואמרה אין שני מלכים משתמשים בכתר אחד, אמר לה הקב"ה לכי ומעטי את עצמך. ומבאר השם

משמואל שאין הכוונה שקודם המיעוט היה ללבנה אור בפני עצמה ולא הייתה מקבלת מאור השמש, שלא שינה הקב"ה סדר הבריאה לגמרי, אלא גם מתחילה הייתה הלבנה מקבלת אורה מהשמש, רק שמתחילה היה באופן כזה שאין שום מיעוט בה והיינו שלעולם הייתה הלבנה עומדת מול פני השמש במכוון ומקבלת כל אורה, ועוד זאת שלא היה שייך שום הסתר בין השמש לירח, וממילא היה הירח מאיר לעולם בשלימות. ומוסיף השם משמואל עוד, שגם מה שאנו רואים עתה בעינינו שאף בזמן שהלבנה עומדת מול פני השמש לגמרי אין אורה רב כ"כ כמו השמש עצמה זהו ג"כ רק מחמת שהאוויר מלא באדים ושאר עניינים המחשיכים את אור הלבנה, ובעת בריאת העולם היה האוויר נקי והיה אור הלבנה גדולה כאור החמה עצמה.

ולעתיד לבא נאמר (ישעיה ל, כו) "והיה אור הלבנה כאור החמה", והיינו כמו בעת בריאת העולם שכל החסרונות לא היו בנמצא כך יהיה לעתיד לבא ג"כ, וע"ז אומרים בקידוש לבנה "יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי למלאות פנימת הלבנה ולא יהיה בה שום מיעוט, ויהי אור הלבנה כאור החמה וכאור שבעת ימי בראשית כמו שהיתה קודם מיעוטה", 'ולא יהיה בו שום מיעוט' היינו שלא תהא מתמעטת כבזמנינו, 'ויהי אור הלבנה כאור החמה', שלא יהיה שום מפסיק בינה לבינה, הן מחמת הכוכבים והן מחמת זיהום האויר, כמו שהיה בשבעת ימי הבריאה שהייתה הלבנה שלמה בכל הפרטים.

וכמשל הזה הוא ג"כ אצל בני המשולים ללבנה, שעתה בזמן הזה יש בכנסת ישראל מציאות של עליות וירידות כסדר מן הדיבקות בה', וכן יש דברים המעכבים ומפריעים את הדיבקות, וכן יש את העניין שאין האור גדול כ"כ, כאשר מצאנו בדברי חז"ל (ויק"ר ב, ב) גבי פינחס שבשעה שהייתה רוח הקודש שורה עליו היו פניו בוערים כלפידים, ועוד אמרו שם על אשת מנוח שחשבה את המלאך שנביא הוא, והרי שהנביאים היו נדמים במראיתם למלאכים. ובעוונותינו הרבים חסרנו כל אלה, ועל זה נאמר 'והיה אור הלבנה כאור החמה', שבנ"י יהיו דבקים בהקב"ה תמיד במדרגה העליונה בלי ירידות ועליות, ולא יהיה שום מסתיר ומבדיל, וגם יהיה אורם רב וגדול, ואז יהיה התיקון השלם.

והנה ידוע (פרי עץ חיים שער ר"ס, 3) שבחצי השני של החודש שהוא הזמן של מיעוט הלבנה, אז יש יותר שליטה לחיצונים ח"ו, והעניין הוא כנ"ל, שכיוון שמיעוט הלבנה מורה על היפך התיקון השלם ולכן עדיין הסטרא אחרת שולטת בנו, וכשנעשה המולד ומוסיף והולך אז הוא זמן של שמחה, כיוון שבו יש בחינת התיקון, שהאור מתגדל והולך.

ולכן נקרא 'קידוש החודש', שאמנם כן הוא שבנ"י מקדשים בזה את החודש, שלא ישלטו בו החיצונים והסט"א הטמאים, ועל דרך מאמר חז"ל (כתובות נט:) "הקדש מפקיע מידי שעבוד", שמקפיע כוחות הרע, וזהו שבחם של ישראל שיש להם הכח לקדש את החודש ולהוציא מידי שליטת הסט"א ולעורר הכח של הגאולה בריבוי אור הירח.

וזהו ג"כ הכוונה שציווה הקב"ה על מצווה זו קודם יציאת מצרים דייקא, כי רצונו יתברך היה להביאם אז אל התיקון השלם, וכן היה שעשו את העבודה של ימי הספירה עד שזכו לקבלת התורה ופסקה זוהמתן, אלא שקלקלו אח"כ, אבל מעיקרא היה הסדר להביאם אל התיקון השלם, ועל כן ציווה הקב"ה תחילה את מצוות קידוש החודש שמורה על עניין תיקון השלם ובכח זה היה אפשר להביא את בנ"י אל התיקון, וזה כל התכלית מצווה זו, שע"ז ממשיכים ומעוררים את כח הגאולה והתיקון בבחינה 'והיה אור הלבנה כאור החמה'. עכתו"ד השם משמואל הנפלאים.

ובזה יש ליתן טעם למה שנהגו בעת ברכת החודש לומר "מי שעשה ניסים לאבותינו וגאל אותם מעבדות לחרות, הוא יגאל אותנו בקרוב ויקבץ נדחינו מארבע כנפות הארץ", ויש להבין דתינח מה שמבקשים שיהיה החודש הזה לטובה ולברכה, אבל מה השייכות של בקשת הגאולה לכאן. ועפ"ד השם משמואל יובן היטב, כי עצם חידוש הלבנה מורה על התיקון ועל הגאולה, וא"כ דבר בעתו מה טוב לבקש שתהיה באמת הגאולה בשלימות.

ובכל שנה ושנה בהגיע פרשת החודש, שעומד להתחיל ר"ח ניסן, שעליו אמרו חז"ל (ר"ה י"א:) "בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל", הוא זמן של התעוררות לתקן אור

הלבנה, בפשטות, היינו ע"י התיקון השלם וביאת הגואל, ואף גם זאת שבחודש ניסן ניתן הכח לכל אחד מישראל, גם מי שהוא במדרגה קטנה ונמוכה, בקטנות הדעת ואינו יכול להתעלות ולהתרומם, אבל בעת הזו בא שפע מיוחד של תיקון אור הלבנה, וכיון שמורה על כל ישראל יש בזה ג"כ עניין שיכולים לזכות לאור ודביקות גדולה ונעלית, ושיהיה יותר בר קיימא בלי שום הסתרות ומחיצות, וכאשר נתחזק בזה להתעלות ולהתקדש בימי חודש ניסן, נוכל לבקש מאת ה' שיתקיים בנו בפועל ממש 'בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל' בהאי שתא, ויהיה התיקון השלם באמת, ונזכה עוד בהאי שתא להקריב קרבן פסח בבנין ביהמ"ק עם כל ישראל במהרה בימינו.

